

Sygn. akt VIII Ns 444/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant: Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2020 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku R. F.

z udziałem K. F.

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. przyznać i nakazać wypłacić z funduszy Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu;
3. nie obciążyć wnioskodawczyni obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania należnych uczestnikowi.

Sygn. akt VIII Ns 444/19

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 28 października 2018 roku R. F. wniosła o zobowiązanie uczestnika K. F. do opuszczenia lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...) zajmowanego wspólnie z wnioskodawczynią. Ponadto wniosła o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu wyjaśniła, że uczestnik nadużywa alkoholu, wszczyna awantury i zachowuje się agresywnie w stosunku do niej i ich dzieci. Kilkukrotnie wraz z dziećmi była zmuszona opuścić zajmowany lokal, za każdym razem wracała jednak za namową uczestnika.

(wniosek k. 4-10)

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2019 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zwolnił wnioskodawczynię od kosztów sądowych w całości oraz ustanowił dla niej pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 27)

Na rozprawie w dniu 5 grudnia 2019 roku pełnomocnik wnioskodawczyni z urzędu podtrzymał wniosek. Uczestnik, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie wniosku. W toku dalszego postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 41-44, k. 51-56, k. 57-58)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. F. i K. F. są małżeństwem, posiadają dwoje dorosłych dzieci: D. F. i A. F..

(okoliczności bezsporne)

Wnioskodawczyni wraz z uczestnikiem są właścicielami, na zasadach wspólności majątkowej małżeńskiej, lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

(wydruk z kw k. 20-25, okoliczności bezsporne)

Do listopada 2019 roku wnioskodawczyni i uczestnik mieszkali wspólnie z młodszym synem A. F. w przedmiotowym lokalu. Pięć-sześć lat wcześniej z lokalu tego wyprowadził się D. F.. K. F. stosował przemoc fizyczną i psychiczną w stosunku do żony, znieważał ją, kierował względem niej groźby. Uczestnik był także agresywny wobec synów, przy czym agresja ta przyjmowała formę słowną. K. F. nadużywał alkoholu, pod wpływem którego wielokrotnie wszczynał awantury. K. zdarzyło się, że uczestnik wyrzucał z domu wnioskodawczynię wraz z dziećmi. Schronienia udzielali im wówczas członkowie rodziny, raz zdarzyło się, że R. F. wynajęła mieszkanie. Pod koniec 2019 roku wnioskodawczyni udała się na komisariat policji, celem przekazania informacji na temat jej sytuacji. Została wówczas pouczona o możliwości złożenia zawiadomienia o przestępstwie z art. 207 k.k. oraz założenia niebieskiej karty.

W listopadzie 2019 roku K. F. wyrzucił małżonkę i młodszego syna z mieszkania, a po jakimś czasie wymienił zamki w drzwiach wejściowych. Początkowo wnioskodawczyni wraz z młodszym synem zamieszkali u D. F., następnie przenieśli się do matki wnioskodawczyni. Przed wymianą zamków przez uczestnika wnioskodawczyni kilkakrotnie wracała do mieszkania, zawsze pod nieobecność męża. Na początku 2020 roku R. i A. F. wynajęły mieszkanie. Umowa została zawarta do sierpnia 2020 roku.

(dowód z przesłuchania wnioskodawczyni k. 41-43 w zw. z k. 55, k. 55-56, zeznania świadka M. K. k. 52, zeznania świadka D. F. k. 53, zeznania świadka A. F. k. 53-55)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego złożonego do akt sprawy, w szczególności dokumentów złożonych przez wnioskodawczynię, wyjaśnień wnioskodawczyni oraz zeznań świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wniosek podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (zwanej dalej ustawą), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Przepis ten w swoim zamierzeniu ma chronić osoby dotknięte przemocą ze strony członka rodziny, które jednak nie mają możliwości uwolnić się od niego ze względu na wspólne zamieszkiwanie. Celem tej instytucji jest niezwłoczne odseparowanie poszkodowanego i oprawcy, by zapobiec kontynuacji stosowania przemocy wobec członka rodziny. Ma ona szczególnie interwencyjny charakter, umożliwiając osobie dotkniętej przemocą „usunięcie” z najbliższego otoczenia członka rodziny stanowiącego dla niej bezpośrednio zagrożenie utraty zdrowia czy życia. Dlatego też wskazany przepis wskazuje na szereg przesłanek niezbędnych do orzeczenia przez sąd opuszczenia przez daną osobę mieszkania – konieczność wspólnego zamieszkiwania sprawcy przemocy i osoby jej dotkniętą, szczególnie uciążliwy charakter zachowania sprawcy oraz więzi rodzinne uczestników.

Sąd stwierdził, że w omawianej sprawie nie zostały spełnione przesłanki z art. 11a ust. 1 ustawy, jak bowiem wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, wnioskodawczyni i jej dzieci obecnie nie mieszkają z uczestnikiem. Sąd nie neguje faktu stosowania przez uczestnika przemocy wobec członków rodziny, zwłaszcza względem żony. Jak jednak

przyznała wnioskodawczyni, nie ma ona obecnie bliskiego kontaktu z mężem, i wraz z młodszym synem wynajmuje mieszkanie. Z kolei starszy syn już wcześniej opuścił lokal, który zajmował z rodzicami. W konsekwencji Sąd uznał, że w niniejszej sprawie niemożliwe jest nakazanie uczestnikowi opuszczenia mieszkania na gruncie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie ze względu na brak wspólnego zamieszkiwania wnioskodawczyni i uczestnika. Sąd podkreśla raz jeszcze, że przedmiotowy przepis służy ochronieniu ofiary przemocy przed oprawcą znajdującym się w jej bezpośrednim otoczeniu, od którego nie ma innej możliwości szybko się uwolnić. W realiach niniejszej sprawy opuszczenie lokalu przez uczestnika nie miałyby wpływu na bezpieczeństwo wnioskodawczyni, ponieważ w chwili obecnej nie jest ona narażona na przemoc domową ze strony męża, jako, że nie zamieszkują oni wspólnie w lokalu, którego dotyczy wniosek. W takim stanie rzeczy procedurą właściwą do merytorycznego rozważenia możliwości eksmisji uczestnika z przedmiotowego lokalu jest postępowanie o opróżnienie lokalu mieszkalnego prowadzone w formie procesu cywilnego lub toczącej się sprawy rozwodowej. Podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygn. akt III Ca 1816/19 (porta orzeczeń sądów polskich).

Wobec powyższego wniosek R. F. podlegał oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. odstępując od obciążenia nimi wnioskodawczyni.

Jednocześnie Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 zł tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu.